

său va intra în pământ, parcă-i îngheța sufletul. A mai schimbat el vre-o trei feluri de vin, doar va îndepărta din imaginație această zguduitoare impresie a pământului rece care înghite un om, dar degeaba.

În dupăameaza zilei care preceda înmormântarea s'a dus la cimitir, pe o zi călduroasă și plină de lumini. Măcar să-i aleagă el un loc mai bun pentru groapă...

S'a plimbat Nicușor încoace și încolo, socotind și monologînd asupra celui mai potrivit loc pentru un mormînt:

— Hei, săracu Ștefănică, să-i fac eu lui casă de veci cum trebuie... Și a umblat prin cimitir, de să faci cale de-o poștă, chibzuind și căutînd. Ici îi pământul cu pietriș și sughe oasele; dincolo e lut și ține răvineală. Mai încolo i s'a părut că sînt moșuroaie de furnici și tremura carnea pe el cînd se gîndea că vor umbla gingăniile pe fața lui Ștefănică. Într'un loc era prea mult soare și se temea de dogoreală, într'altul bătea prea mult vîntul, de nu se poate hodini omul.

Dar sub un pisc blînd a găsit deodată un colțișor care se arată a fi ideal: verdeață prin prejur, nu prea sorit, nu prea umed, dar umbrit ușor de un copăcel cu frunziș rar. Era și loc unde să se puie o bancă.

— Iaca, Ștefănică, loc de samă. Nu ți-a părea rău. Aici ai umbrusoră dulce, ai și ierbușoră moale; colea pomușor frumos, dincolo vînțișor potolit. Să tot stai, să nu mai pleci...

Pe cînd umbla el printre morminte, nehotărît în căutarea locului, o babă prinse a se ține de el și tot îl privea cu ochi admirativi. Venise la cimitir să aprindă o luminare pe mormîntul moșneagului ei, și uitase feștila neatinsă. Din cînd în cînd, de se oprea Nicușor, se oprea și dînsa, și făcea cite o mătanie îndreptînd ochii spre răsărit. După un timp a observat-o și prietenul mortului.

— Ce tot bați mătănii pe morminte, femeie, ți-i frică de cutremur?

— Doamne, boierule, blagoslovit suflet ți-o mai lăsat Dumnezeu. Iaca cum cauț mata loc de groapă pintru altu!... Miluința lui Dumnezeu pisti oameni și gîndu cel bun la toți... Mă rugam la Maica Domnului să agiute și să-ț dee loc de hodină, să ti văd și pi matali subț un pom ca aista, că mare mîndreță de loc și di frumusață să nimereste să fie... Dumnezeu și Maica Domnului s'audă...

Și porni baba iar o mătanie cu ochii pe Nicușor, căruia pe urmă se duse să-i sărute mîna.

— Ei, lasă, cară-te că n-am timp. Vezi-ți de nevoi... își trase mîna Nicușor și plin de gust coclit în gură, porni dondănind spre casă...

— Tîmpită babă... ducă-se pe pustii...

A băut el pe urmă toată noaptea, dar tot îi răsărea în imaginație un loc cu iarbă moale, un pom cu frunziș rar și o babă făcînd mătănii pe morminte. P. Gr.

Eduard Beneș.

La 28 Mai 1938, Eduard Beneș, președintele Republicii Cehoslovace, a împlinit 54 ani.

A fost o mare sărbătoare pentru poporul cehoslovac, și pentru noi, Românii, aliații și prietenii acestui minunat popor.

Eduard Beneș nu este astăzi numai un mare om de stat; Eduard Beneș

este un simbol. Fiul de țăran din Kozlany ridicat prin talent și muncă, savantul sociolog și economist, luptătorul revoluționar pentru dreptatea popoarelor oprite de Austro-Ungaria, demnul urmaș al lui Masaryk, Eduard Beneș simbolizează astăzi civilizația.

În Istoria Omenirii nu există al doilea exemplu de popor, care, în atât de scurt timp cât e dela marele război până astăzi, să fi ajuns la nivelul de dezvoltare, pe toate țărmurile, la care a ajuns poporul cehoslovac, păstrându-și demnitatea, păstrându-și libertatea. Aici a ajuns acest popor datorită minunatelor lui calități, dar și faptului de a fi avut în frunte conducători înțelepți. L. V.

Concurs pentru textul unei poezii.

Comitetele corurilor lucrătorilor tipografi din Cluj, Sibiu și Timișoara publică concurs pentru textul unei poezii cu caracter social, care să poată fi pusă pe note. Textul acesta poate fi scris în formă de imn, marș sau operă artistică; verbul de îmbărbătare sau preamărire a muncii să fie dinamic, fără să depășească șasesprezece rînduri.

Lucrările de concurs trebuie să fie originale și să nu fi fost publicate.

Pentru cele mai bune lucrări se acordă următoarele premii: premiul I: 1200 lei, premiul II: 600 lei, premiul III: 300 lei.

Pentru lucrările însoțite cu compoziție muzicală se acordă două premii: premiul I: 1500 lei și premiul II: 800 lei.

Concurenții vor trimite lucrările lor prevăzute cu «motto» (iar în alt plic pe care se va scrie același «motto» adresa exactă a autorului) cel mai târziu pînă la 1 August 1938, pe adresa: George Urzică, Cluj, Strada Memorandului 23, Căminul Gutenberg, indicînd pe adresă: «Lucrare pentru concurs».

Lucrările premiate formează proprietatea susnumitelor coruri, acestea avînd dreptul de a le traduce și în alte limbi, fără altă încuviințare din partea autorului.

„Așa un creștin“ !...

Urcam la pas — pe o stradă paralelă cu Carol — spre Copou. Birjarul meu, un evreu bătrîn și limbut (mă ținea minte de pe cînd eram flăcău), îmi făcu semn, cu coada biciului, spre o casă „stil modern“, de pe dreapta. Credeam că iar o să-mi povestească despre cutare boier de demult, pe care l-a servit cu simplitate și devotament și pe care memoria lui, de om trudit, nu l-a uitat încă.

— Ei,... ce-i cu casa asta, moș Ghidale ?

— Cum?... mata n'ai văzut, deacum ?

— Ce să văd ?

— Da pi firmă ce stă scris?... Dăftăr, nu ?

— Doctor.

— Și lingă „dăftăr“ nu se vede o zvastică mare ?

— Ăsta-i semnul partidului din care face parte...

Ghidale — (care oprișe o clipă, adică : să-și hodinească calul la deal)— dădu, necăjit, un biciu peste crupa dobitocului — și animalul opinti din nou.

După cîteva clipe, Ghidale, obsedat de ideia lui, reîncepu :

— Parcă dacă și-a pus „cruși cîrligată“ pi firmă, mai umblă vre-un jidan la el ? Sigăr că nu ! Oaia nu merje singăr la casap...